

[Bolvig]

har givet befolkningen, men som det er et mål at stile efter.

Det, der vel først og fremmest adskiller mig fra mange af mine nærstående venner i partier til venstre for mig, er vel, at jeg føler meget stærkt, at en fru Lilli Gyldenkilde eller en arbejdsminister på alt for mange områder vil beskære friheden, for de tiltror ikke folk styrke nok til selv at vælge. I deres godhed og i deres forståelige interesse i at skabe et så retfærdigt og godt samfund som muligt har de en tendens til at beskære friheden. Det er også nogle af de ting, jeg synes der kommer frem i f. eks. fru Lilli Gyldenkildes forståelige nervøsitet for, at vi ikke giver folk lige rettigheder og muligheder. Man kan i hvert tilfælde give friheden til folk, når det ikke skader andre. Det kunne da godt være en overordnet målsætning.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg tror, ministeren er for langt ude, når ministeren forsøger at overbevise om, at der faktisk ikke er én eneste laborant på heltidsarbejde. Jeg vil næsten godt vædde med ministeren om, at der er lige så mange, der har heltidsarbejde, som der har halvtidsarbejde. Men det viser igen, at der er grund til et udvalgsarbejde, hvor vi fordomsfrit går det hele igennem.

Måtte jeg tolke ministerens svar til venstre, at ministeren var forstående og egentlig positivt stemt over for et udvalgsarbejde, idet ministeren sagde, at nu kan vi bruge et halvt år til at tænke i. Det halve år, ministeren vil bruge til at tænke i, omfatter vel også ministeren selv. Kan jeg så forstå det på den måde, at ministeren vil tage initiativet til at samle en kreds af mennesker, der tænker det halve år, således at vi virkelig kan få en saglig drøftelse af dette problem? For jeg er overbevist om, at hr. Brixtofte har ret, når han siger, den altovervejende part af landets befolkning, herunder laboranter, ønsker friheden til at kunne vælge arbejdstid og arbejdsform.

Arne Melchior (CD):

Jeg må nok give arbejdsministeren ret i hans bedømmelse af, at så klipklar, som hr. Brixtofte udlagde debatten, var den ikke, for der blev netop hele vejen rundt påpeget, at der var mange problemer. På en måde ligner debatten den, vi havde for nogle uger siden om eksklusivaftaler, hvor der også var stor

sympati for forslaget, men hvor man også pegede på, at der var mange indbyggede problemer, og at man ikke bare kunne lave kejsersnit. Vi har set det i mange andre tilfælde også.

Når dette er sagt, vil jeg dog alligevel på ny sige til arbejdsministeren, at jeg synes ikke, hans argumentation i selve sagen er helt overbevisende. Den omstændighed, at Danmark og Sverige har et højere antal deltidsstillinger end mange andre lande, er ikke noget bevis for, at vi har den erhvervsfrihed og den personlige frihed på området, som vi bør have.

Jeg kan heller ikke se, at man kan sige, at alle stillinger principielt bør være heltidsstillinger. Det må jo endda være meget svært for en minister at stå og hævde. I regeringen – jeg nævnede det i sin tid, da vi diskuterede retten til overarbejde eller ej – har man dobbeltministre. Jeg må gå ud fra, at samme person, som er justitsminister og indenrigsminister, har to halvtidsstillinger, hvis han da ikke er et overmenneske permanent; det går jeg ikke ud fra han er. Vi giver medlemmerne af dette ting lejlighed til – enten de er postbude, skolelærere eller turistchefer – at arbejde hver mandag og nogle måneder hver sommer. Altså vi giver os selv lov til at have deltidsstillinger, men vil forbyde det for andre mennesker.

Inden for det, der hedder sæsonarbejde, f. eks. forlystelsesparker, Tivoli, Bakken og mange andre steder inden for hele forlystelses- og restaurationssektoren, er deltidsarbejde ofte en helt selvfølgelig ting. Det har arbejdsministeren heller ikke taget afstand fra, men man kan ikke sådan flot kategorisk sige, at alle stillinger bør være heltids, og så bør man åbne for dispensationer derfra. Der er jo også frihed til at være arbejdsløs, eller desværre er der nogle, der er tvunget til at være arbejdsløse. Det var måske rart, hvis nogle af dem kunne beskæftiges på deltid. Man kan jo ikke sige, fordi en person tager det ansvar på sig at være arbejdsgiver – det er jo ikke bare sådan en profitsamler, der er arbejdsgiver – altså opretter en virksomhed, så skal de gøre det på betingelse af, at de skal have 10 heltidsansatte og ikke 20 halvtidsansatte. Jeg tror ikke, det rimer med vores frihedsbegreber i al almindelighed, men jeg glæder mig til en videre dialog i denne sag, som virkelig har med livsform og udfol-